

My journey

GODS PLAN



KAMP-RAPPORT

PERSOONLIJKE
UPDATE

NOEM ME BIJ
MIJN NAAM

NIEUWSBRIEF



Kamp-rapport

Op vrijdag 31 januari laat het kamp rapport zien dat er 3.868 vluchtelingen in kamp wonen, waarvan 39% kinderen onder 18 jaar. Het is maanden geleden dat de aantallen onder de 4.000 waren, dus dat geeft een beetje hoop. Al maandenlang slaapt een groot deel van de vluchtelingen hier in grote hallen op de grond vanwege ruimtegebrek. Halverwege december werd onze hulp ingeroepen bij het uitdelen van dekens in het hele kamp. Ook iedere nieuwe vluchteling die arriveert sinds december ontvangt er een bij aankomst. Op koude, winderige dagen zijn we dankbaar dat we weten dat iedere vluchteling (als het goed is) een deken in bezit heeft.

Tijdens de Kerstdagen waren wij aanwezig in het kamp en op 24 december ging onze shift langer door dan gewoonlijk. Zoals een van onze vrijwilligers tijdens een overdenking in de ochtend briefing verwoordde: *"Het verhaal van Jezus' geboorte was niet zo romantisch als het vaak voorgesteld wordt."*

Dit is hoe Jezus ter wereld kwam. Is het niet onze taak om die plekken in deze wereld op te zoeken waar Hij zou gaan? Plekken waar we liever weg zouden blijven, omdat het te vies, te rauw, te confronterend is."

Momenteel houden we ons bezig met (de voorbereidingen voor) 2 nieuwe projecten. In de week van 10 februari zullen we een distributie voor kinderen doen. De bedoeling is dat ieder kind in kamp een tasje krijgt met verschillende speelgoed items erin. Deze tasjes hebben we gedoneerd gekregen via de organisatie GAIN in Nederland. Eind februari gaan we een tijdelijk opruimproject doen. Door de hoge kamp populatie is het schoonmaakbedrijf niet in staat om het kamp schoon te houden. Samen met een groep vluchtelingen zal een aantal van onze vrijwilligers er twee weken lang een aantal uur per dag op uit gaan om afval te verzamelen. Het is uniek voor ons dat we bij dit project samen kunnen werken met het schoonmaakbedrijf, met kamp management en met vluchtelingen.

Persoonlijke update

Op het moment dat ik dit schrijf, ben ik mijn 11e maand op Samos ingegaan. Na 10 maanden voelt dit volledig als mijn thuis.

Tijdens deze maanden werden we geconfronteerd met kou, storm, tegenslag en verdriet. Weinig vrijwilligers terwijl er veel werk te doen was. Een tekort aan kleding terwijl veel nieuwe vluchtelingen arriveerden. Onbegrip en verbaal geweld in het kamp. Kinderen en volwassenen die de dood vonden in de zee. Overbevolking waardoor mensen op de grond moeten slapen. De oneindige troep die overal ligt, waardoor ratten en kakkerlakken aan de orde van de dag zijn. De eindeloze rij voor de foodlines in kou en regen. Vrijwilligers die ziek waren. Onze auto's die het opgaven en weken bij de mechanic doorbrachten. En ga zo maar door.

**'THERE ARE
BETTER THINGS
AHEAD THAN
ANY WE LEAVE
BEHIND'**



Tegelijk was er in deze maanden warmte en vreugde, waren er sprankjes hoop en nieuwe kansen. We hadden het privilege om 5 dagen per week in kamp te zijn, ook tijdens de feestdagen. We hielpen mee met het uitdelen van dekens aan de hele kamp populatie. Voormalige leerkrachten uit Afghanistan en Syrië konden hun talenten delen door les te geven aan kinderen in de library. We openden de laundry space en kregen extra ruimte voor de free clothing shop. Short term vrijwilligers besloten long term terug te komen. We bouwden relaties op met andere organisaties. Ik bezocht verschillende keren de Eurorelief 'family' op Lesbos. Ik bouwde vriendschappen op. En ik ontmoette hier een Canadees die mijn hart veroverd heeft. Ja, je leest het goed: op oudejaarsavond stelden Conrad en ik de rest van het team op de hoogte van onze relatie.

Persoonlijke update

'Kortom, tien maanden vol hoogte- en dieptepunten, zegeningen en uitdagingen. Een ding is zeker: geen maand is hier hetzelfde. Niets is wat het lijkt. En je weet nooit wat een nieuwe dag gaat brengen. Die onzekerheid en onvoorspelbaarheid is het tegenovergestelde van mijn eerdere leven in Nederland. Het is uitputtend, maar ook rijk. Want het zijn de rauwheid en onvoorspelbaarheid van het leven die ons dicht bij God brengen en houden. Het laat ons uitzien naar het einde van al het onrecht, de pijn en het lijden. En alle sprankjes hoop en lichtpuntjes maken dat verlangen alleen maar groter. Naar de wereld die eens volmaakt zal zijn. "The best is yet to come."



"Margrieta, where are you going?" Dina, een van de security guards ziet me al aankomen op maandag om half 2 en kijkt op haar horloge. Zoals elke week verlaat ik kamp aan het begin van de maandagmiddag, voor een vergadering in de stad. Ik grinnik, want Dina zal mijn naam niet snel vergeten. En zo is het ook met Martina, die altijd weet dat ik 'Van den Brink' ben. En wat denk je van mijn oude buurman, die geregeld zijn deur opent en roept: "Margaritha!" om me vervolgens een bakje eten aan te bieden. Het is een dagelijks terugkerend ritueel: het ontmoeten van onbekenden, oogcontact met ze maken, een hand op je hart leggen en je naam uitwisselen.

Noem Me Bij Mijn Naam



Het lijkt zo iets simpels, maar op een plek als deze leer ik hoe belangrijk het is om ieder mens als mens te zien op deze plek. Tijdens een training die ik geef over trauma's die migranten met zich meedragen (Triple Trauma Paradigm), bespreek ik met mijn vrijwilligers hoe vluchtelingen hun identiteit meer en meer kwijtraken. Het leven hier lijkt daar niet echt bij te helpen. Iedereen hier loopt rond met zijn identiteit letterlijk onder zijn arm: een formulier in een mapje. Als je die kwijtraakt, ben je immers niemand en heb je het recht niet om hier te zijn. Als je een afspraak hebt, wordt er naar je registratienummer gevraagd. Niet naar je naam, want die staat hoogstwaarschijnlijk toch niet in de juiste spelling op je papieren.



Op sommige momenten raakt het me diep als ik er bij stilsta dat een groot deel van deze mensen een groot deel van hun waardigheid kwijtgeraakt is. Dat Fatima, Farida, en Mariam op heel veel plaatsen zullen komen waar mensen hun naam niet zullen willen weten. Waar ze wellicht veroordeeld zullen worden vanwege hun naam.



Ik ben dankbaar dat elke werkdag 20 tot 30 van onze vrijwilligers in het kamp aanwezig zijn om mensen naar hun naam te vragen. Om hen in hun ogen te kijken en hen te zien. Om naast ze te zitten en hen een stukje menselijke waardigheid terug te geven. Om met ze te huilen, te lachen of een spelletje te doen. Om de gestalte van Jezus als de 'Servant King' aan te nemen en het uitschot van de samenleving op te zoeken. Wij zijn verzekerd van onze identiteit door onze Vader, Die Zelf gezegd heeft: "Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob, en uw Formeerder, o Israël: Vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijne." (Jesaja 43:1) Bid mee dat alle mensen die wij op hun reis ontmoeten, hun naam zullen horen noemen door de genadige Vader.



'THERE ARE BETTER
THINGS AHEAD THAN
ANY WE LEAVE
BEHIND'

Van de TFC

Oproep!

Ben of ken jij iemand die voor tenminste 3 maanden beschikbaar is om vrijwilliger met ons te zijn? Voel je vrij om contact met me op te nemen!



Hieronder staan een aantal gebeds- en dankpunten die Margriet heeft opgegeven.

Dankpunten:

- Toestemming voor nieuwe projecten;
- Mijn relatie met Conrad;
- De mogelijkheid om tijdens de Kerstdagen in kamp te zijn;
- Vrijwilligers die besluiten terug te komen.

Gebod gevraagd voor:

- Gezondheid in het team;
- Algemene omstandigheden door de hoge kamp populatie;
- Nieuwe long term vrijwilligers;
- Het vinden van een nieuwe balans nu ik een relatie heb.

Agenda:

- D.V. 28 maart: volleybaltoernooi
- D.V. 12 april: BINGO

BLIJF MARGRIET VOLGEN:

-via Instagram: Margriet op Samos

-via deze nieuwsbrief

-via de website van Interserve:

<https://www.interserve.nl/verhaal/margriet-werkt-op-een-grieks-eiland/>

